

Απόστολος Πιερρής

Ευρωπαϊσμός:

το Ανθελληνικό Στρατηγικό Δόγμα του Καθεστώτος Εσωτερικής Κατοχής της Χώρας.

Η νέα Κυβέρνηση του Καθεστώτος συνεχίζει τα Καρναβαλικά Δρώμενα και μέσα στη Σαρακοστή. Προσβάλλει έτσι και Διόνυσο και Χριστό. Για Απόλλωνα ούτε λόγος να γίνεται φυσικά. Τι σχέση μπορεί να υπάρχει μεταξύ αγωνιστικής αριστείας και εξαθλιωμένης φαυλοκρατίας; Το Καθεστώς, και τα ενεργούμενά του, είναι άθεο! Αφού είναι βαθύτατα ανθελληνικό.

Η νέα Κυβέρνηση μίλησε για συμφωνία-γέφυρα. Και κατέρρευσε η Γέφυρα της Πλάκας, βαρυσήμαντο μνημείο του ΝεοΕλληνισμού.

Ο ΝεοΕλληνισμός ορίζεται πολιτισμικά από τα έργα της Ψυχής του Λαού: δημοτική ποίηση και τραγούδι, παραδοσιακή αρχιτεκτονική Πελοποννήσου και Μ. Ασίας. Και τα Γεφύρια. Με αρχιγέφυρα κάλλους εκείνη της Πλάκας. Και πάει.

Κάκιστος οιώνος.

Από τον Υψηλό δε Πολιτισμό μόνο τρία ονόματα τιμούν την Ψυχή του Ελληνισμού εκφράζοντας το πνεύμα του βιώματός του: Σολωμός – Κάλβος – Καβάφης. Όλο το άλλο σύστημα του ΝεοΕλληνισμού είναι παρακατιανό. Έως σαβούρα. Με διαχρονική τάση προς τα κάτω, προς τα Τάρταρα. Στα οποία πολιτισμικά βρίσκεται φυλακισμένη η χώρα μετά τον Πόλεμο.

Ας αφήσουμε τον Παλιάτσο του Καθεστώτος να περιφέρει την παλιατσαρία του ΝεοΕλληνισμού στα Ευρωπαϊκά Σαλόνια. Και να του συμπεριφέρονται όχι πια μόνο απαξιωτικά, αλλά ατιμωτικά. Ο εξευτελισμός των ενεργούμενων του Καθεστώτος δεν φτάνει την Ελλάδα – τον Ελληνισμό, τη Χώρα, τον Λαό. Κατευθύνεται αποκλειστικά προς το Καθεστώς της Χώρας και τα ενεργούμενά του. Και καλά τους κάνουν. Όσο ξεσκεπάζουν την ξετσίπωτη ξαδιαντροπιά των Καθεστωτικών, τόσο μας απελευθερώνουν.

Είδατε φαινόμενο να τις τρώνε και να γελάνε; Ο γέλως του πάθους και της οδύνης. Ό,τι πιο ανίερο. Και καμώνονται από πάνω εθνικά υπερήφανοι. Ο πατριωτισμός της Επαιτείας και του Κορδακισμού. Ορχούνται άσεμνα από τον πόνο της ταπείνωσής τους. Τάχα για να κοροϊδέψουν τον Λαό! Οι μωροί Καρνάβαλοι!

Όλα τα ανδρείκελα του Καθεστώτος είναι βουτηγμένα στην ατιμία: πάνε να κάνουν τη νύχτα μέρα. Ψωρονταήδες του καφενέ που τρώνε τσόκαρο στο σπίτι. Η εξαθλίωση του επίσημου κατεστημένου του Καθεστώτος στη χώρα δεν έχει πάτο.

Και τώρα σοβαρά.

Η Ευρώπη γυρίζει σελίδα – όντως! Κατέρρευσε η Σοβιετική Ένωση και ενοποιήθηκε η Γερμανία. Εκεί τότε άλλαξε βιβλίο η Ευρώπη. Και τώρα γράφονται οι νέες σελίδες του. Πάνε τα παλιά παραμύθια των 60 και 70.

Και μένουν στά παλιά, λιγδιασμένα φύλλα του πεταμένου βιβλίου

(α) η αρτηριοσκληρωτική γραφειοκρατία των Βρυξελλών με καραγκιόζηδες προϊσταμένους της υπαλληλικής Επιτροπής που λένε το μη-ον,

(β) χρηματοπιστωτικά ιδρύματα που μπορούν να επιβιώσουν μόνο σωρεύοντας φούσκες επί φουσκών,

και (γ) οι χαμένοι της ιστορίας, όπως π.χ. η Γαλλία.

Το νέο βιβλίο της Ευρώπης το γράφει η Γερμανία. Οι συγκυριακές αφορμές γι' αυτό είναι οι προαναφερθείσες: συνέπειες από τη μεταμόρφωση του παγκόσμιου συστήματος από διπολικό σε μονοπολικό, με κύρια την ενοποίηση της Γερμανίας. Η συνεχής απώλεια συγκριτικής ισχύος από τις άλλες μείζονες Ευρωπαϊκές χώρες του Ηπειρωτικού Συστήματος επίσης ενίσχυσε την ηγετική ροπή της Γερμανίας.

Αλλά η βαθύτερη αιτία της Γερμανικής Ηγεμονίας στην Ευρώπη είναι ο Γερμανικός πυρήνας της Ιστορικής Ευρώπης. Ευρώπη χωρίς ηγεμονική Γερμανία είναι σαν Ελληνισμό χωρίς κυρίαρχο Δωρικό πνεύμα.

Οι Ευρωπαϊκές χώρες είναι παραλλαγές επιμειξίας και νερώματος της Γερμανικής ουσίας. Η μοίρα της Ευρώπης, όσο είναι κοινή, είναι Γερμανική. Και αυτό εξηγεί τις ωδίνες του ατελέσφορου τοκετού που συνιστούν τις Ευρωπαϊκές εξελίξεις μετά το 1990. **Η Ευρώπη κλείνει την ιστορική της φάση εκεί που την άρχισε: στην Αγία Αυτοκρατορία του Γερμανικού Έθνους. Αγία και Γερμανική, χωρίς το Ρωμαϊκή. Η Νέα**

Ευρώπη θα είναι η Γερμανική Ευρώπη που μπορεί να κερδίσει καλή θέση στους μεταβαλλόμενους συσχετισμούς ισχύος του όλο και πιο βαθιά παγκοσμιοποιούμενου οικουμενικού συστήματος. Αυτήν τη Νέα Ευρώπη ενδιαφέρουν ζωτικά οι νέοι ορίζοντες των αναπτυσσόμενων γιγαντιαίων περιφερειών της γης, ενώ χάνουν σε σημασία για αυτήν οι αρτηριοσκληρωτικοί προστατευτισμοί των απροσάρμοστων και μειονεκτικών Ευρωπαϊκών ανακατεμάτων και κραμάτων.

Στα δικά μας τώρα.

Θα ξεσκεπάσω τα άνομα συμφέροντα του Καθεστώτος πίσω από την παρανοϊκή εξωτερική πολιτική του. Και θα αποκαλυφθεί πώς αυτό σχετίζεται άμεσα με την Ευρωλαγνεία στην οικονομία.

Από τις Ιούλιες Άλπεις στον μυχό της Αδριατικής μέχρι τον Καύκασο στην Κασπία εκτείνεται ένα τόξο με εξαιρετικά ισχυρή γεωπολιτική συνοχή στην Ιστορία: είναι το ΒαλκανοΜικρασιατικό γεωπολιτικό πεδίο, ένας χώρος με κραταιή δυναμική και εξακτινώσεις επιρροών στην Κεντρική Ευρώπη και τη Μέση Ανατολή, στον Εύξεινο Πόντο και την Ανατολική Μεσόγειο. Ο άξονας ισχύος αυτού του πεδίου είναι τα Στενά και το Αιγαίο.

Η τελευταία ενοποιός Δύναμη του ισχυρού αυτού πεδίου ήταν η Οθωμανική Αυτοκρατορία. Η μορφή αυτή πολιτικής συσσωμάτωσης του χώρου σε επικράτεια διατήρησε και προστάτευσε την ταυτότητα των λαών στις διάφορες χώρες του πεδίου. Το πώς την αρωγή αυτή χειρίστηκαν οι Ελληνικές ηγετικές ομάδες είναι άλλο και μέγα θέμα ευθύνης.

Με την κατάρρευση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στο τέλος του Α' Παγκοσμίου Πολέμου παρουσιάστηκε η ευκαιρία για την Ελλάδα να αναλάβει ηγετικό ρόλο στη μέλλουσα νέα συγκρότηση του ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου. Αυτή είναι η ουσία της εξωτερικής πολιτικής Βενιζέλου. **Σε στενό στρατηγικό συνδυασμό με τη Μεγάλη Δύναμη της οποίας ήταν ζωτικό συμφέρον η ενότητα του πεδίου, τη Βρετανική Αυτοκρατορία, η Ελλάδα ανέλαβε την υποχρέωση να συμβάλει αποφασιστικά στη διοργάνωση της νέας αρχιτεκτονικής του πεδίου. (Συνθήκη των Sevres, 10 Αυγούστου 1920).**

Εάν το ΝεοΕλληνικό Κράτος από συστάσεώς του είχε βασισθεί στην τριπλή ταυτότητα του πολιτισμικού Ελληνισμού, της χωρολογικής δυναμικής και του ιδιοχαρακτήρα του Λαού, και είχε αναπτύξει τα συγκριτικά πλεονεκτήματα αυτής της ταυτότητας οικοδομώντας ισχύ σε όλες τις διαστάσεις της, τότε ο ρόλος της Ελλάδας στη Νέα Τάξη του ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου θα ήταν καθοριστικός. Αλλά το ΝεοΕλληνικό Κράτος είχε καταρρεύσει με τη Χρεωκοπία του 1893 και την ταπεινωτική στρατιωτική ήττα του 1897, η ένδοξη δε στρατιωτική Επανάσταση του 1909 δεν βρήκε σπουδαία πολιτική κατεύθυνση που να μετατρέπει την κατάρρευση σε νέα αρχή. Έτσι η ορθή στρατηγική του Βενιζέλου στην εξωτερική πολιτική δεν συνοδεύτηκε από αντίστοιχη μεγαλομερή εσωτερική πολιτική, και κατ' ακολουθία δεν ευοδώθηκε. Το εγχείρημα για ηγετικό ρόλο στην αναδιάταξη του ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου μετά τη διάλυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας ακολούθησε η Μικρασιατική Καταστροφή. (Συνθήκη της Lausanne, 24 Ιουλίου 1923).

Αλλά άσχετα από το ποσοστό της επιρροής στη διαμόρφωση της αρχιτεκτονικής του πεδίου, **η ζωτική προτεραιότητα είναι η ισχύς του περιβάλλοντος πεδίου. Το ΒαλκανοΜικρασιατικό πολυδύναμο πεδίο είναι η Γειτονιά της Ελλάδας και μόνο μέσα σε ένα ισχυρό πεδίο**

γειτονίας η ισχύς της ίδιας μετράει προς τα πέραν και εκτός της γειτονιάς της.

Επτά χρόνια μετά τις τραυματικές εθνικές εμπειρίες μιας καταστροφής που το ανάλογό της μπορεί να βρεθεί μόνο στην έναρξη αποσύνθεσης της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας από το 1100 μ.Χ., **Ελλάδα και η Νέα Τουρκία συνάπτουν το 1930 Συνθήκη Φιλίας, Συνεργασίας και Συμμαχίας, υπό την καθοδήγηση μάλιστα των ίδιων ηγετών των οποίων η πολιτική είχε συγκρουσθεί θανάσιμα λίγα χρόνια πριν.** (Σύμβαση της 10^{ης} Ιουνίου 1930, Συνθήκη της Άγκυρας, 30^{ης} Οκτωβρίου 1930).

Την βαρύνουσα σημασία της προσέγγισης Ελλάδας και Τουρκίας τότε διείδε ο **Arnold Toynbee** γράφοντας στο *Survey of International Affairs* για το 1930 (1931, p. 168): *«αν πολιτικοί ηγέτες που ζούσαν το 1930 μπορούν να ισχυρισθούν πως έγραψαν ιστορία, αυτοί είναι σίγουρα ο Μουσταφά Κεμάλ και ο Ελευθέριος Βενιζέλος».* Μεγάλες εξελίξεις ανεμούντο.

Οι αντιπαραθέσεις, αγώνες και πόλεμοι εντός του ΒαλκανοΜικρασιατικού Πεδίου είναι αντιπαλότητες για να κριθεί ποιος είναι ο καλύτερος οργανωτής της συνοχής του πεδίου, δεν είναι αγώνες εξόντωσης του αντιπάλου και διαμελισμού του πεδίου. **Ζωτικό συμφέρον για την Ελλάδα είναι η συνοχή του περιβάλλοντος γεωπολιτικού χώρου της, της οικείας καθ' ημάς Ανατολής.** Αυτό το φανερό γεγονός στοιχειοθετούσε την λογική της Συνθήκης Φιλίας, Συνεργασίας και Συμμαχίας του 1930.

Υπό τη συνδυασμένη ηγετική προβολή Ελλάδας και Τουρκίας, ο ΒαλκανοΜικρασιατικός χώρος αποκτά συγκεκριμένη πολιτική μορφή συνοχής: το Βαλκανικό Σύμφωνο του Μεσοπολέμου. (9 Ιανουαρίου 1934).

Το Δόγμα της στενής και ολοκληρωτικής στρατηγικής συνεργασίας Ελλάδας-Τουρκίας, ως ζωτικό συμφέρον αμφοτέρων, μένει ισχυρό

ανεξαρτήτως πολιτικών και πολιτειακών μεταβολών: ο Μεταξάς εμπράκτως το επικυρώνει κατά την αναθεώρηση υπέρ της Τουρκίας της Συνθήκης της Λωζάννης με τη Συνθήκη του Μοντρέ για τα Στενά. (Συνθήκη του Montreux, 20 Ιουλίου 1936).

Μετά τον Πόλεμο, και τον παραπλανητικό Εμφύλιο, το Στρατηγικό Δόγμα συνεχίζεται με αμείωτο κύρος παρά την τεχνητή διαίρεση του ενιαίου πεδίου με το Σιδηρούν Παραπέτασμα. **Το 1953 (28 Φεβρουαρίου) και 1954 η ιδέα του Βαλκανικού Συμφώνου επαναβιώνει με τις Συνθήκες Φιλίας, Συνεργασίας και Συμμαχίας Ελλάδας-Τουρκίας-Γιουγκοσλαβίας, υπό την αιγίδα των ΗΠΑ πλέον ως ηγέτιδας Δύναμης των ελεύθερων ροών.** Η γεωστρατηγική σημασία της τριπλής Συνθήκης ήταν τεράστια ενόψει του Διπολικού Παγκόσμιου Συστήματος τότε εν ισχύι.

Και εδώ ευρίσκεται το νευραλγικό σημείο ξεμπροστιάσματος του Καθεστώτος της Αισχύνης στον τόπο μας.

Το 1954 σπάει de facto η στενή συνεργασία των Συνθηκών του Νέου ΒαλκανοΜικρασιατικού Συμφώνου με υπαιτιότητα της «Ελλάδας», εννοώ του Καθεστώτος. Αιχμή της κατάργησης των Συμφωνιών είναι το Κυπριακό.

Η Κύπρος ανήκε τότε στη Βρετανική Αυτοκρατορία. Είχε παραχωρηθεί ως βάση στη Βρετανία από την Υψηλή Πύλη στα τέλη του 19ου αιώνα (Μυστική Σύμβαση 4 Ιουνίου 1878), για την προάσπιση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας έναντι των Ρωσικών προβολών προς Νότο στην Καυκασία. Με τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο η Αγγλία, επωφελούμενη από την είσοδο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στον Πόλεμο με το πλευρό της Γερμανίας, μετέτρεψε την κατοχή της Κύπρου σε πλήρη κυριαρχία επ' αυτής και προσάρτησή της (1914).

Για όλο το διάστημα μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του 1950-60, το ζήτημα της Κύπρου ήταν απλό και συνοψίζεται σε δυο προτάσεις:

(1) η Κύπρος είναι αποικία του Βρετανικού Στέμματος,

(2) εάν πάψει να είναι, η Ένωση με την Ελλάδα είναι το μόνο φυσικό και λογικό επακόλουθο.

Έτσι ο Βενιζέλος δεν έθετε ποτέ θέμα Κύπρου προς τη Βρετανία. Γιατί δεν είχε νόημα να προκαλέσεις πρόβλημα με τον βασικό Στρατηγικό Εταίρο σου για κάτι για το οποίο θα έδρεπες του καρπούς σαν ώριμο φρούτο επερχομένου του καιρού.

Μετά τον Μεγάλο Πόλεμο τα πράγματα έγιναν σαφέστερα. Η αποικιοκρατία παρήρχετο στη σκηνή της ιστορίας. Η νέα ηγετική Δύναμη στον ένα πόλο του Παγκόσμιου Συστήματος, οι ΗΠΑ, ήταν για λόγους αρχής και συμφέροντος εναντίον του παρωχημένου θεσμού. Η Αγγλία (και η Γαλλία) έπαυσε να είναι πρώτη δύναμη, όπως απεδείχθη λίγο αργότερα, το 1956, με την υπόθεση του Σουέζ. Γρηγορότερα παρά αργότερα θα εγκατέλειπε την κυπριακή κυριαρχία. Η λειτουργία των τριπλών Συνθηκών Ελλάδας-Τουρκίας-Γιουγκοσλαβίας θα συνιστούσε την ισχυρότερη ανάσχεση της Σοβιετικής επιρροής στον Νότο, για την οποία ανάσχεση η Αγγλία θα μπορούσε να διεκδικήσει ρόλο παρουσίας στην Κύπρο. Κάποια παρουσία συμβολική δεν ήταν ασύμβατη με την Ένωση. Ελλάδα και Τουρκία ήσαν ταυτόχρονοι και ομοειδείς Σύμμαχοι στο NATO. Και οι ΗΠΑ θα εξασφάλιζαν τη φυσική μετάβαση της Κύπρου από αποικία της διαλυμένης εις Κοινοπολιτεία Βρετανικής Αυτοκρατορίας σε αναπόσπαστο μέρος της Ελλάδας, όπως τα Δωδεκάνησα.

Η στρατηγική λογική επέβαλε στην Ελλάδα την αναμονή των φυσικών εξελίξεων, με επικέντρωση στη δημιουργική περιφερειακή συνεργασία υπό την αιγίδα των ΗΠΑ.

Το ζωτικό συμφέρον της χώρας ήταν δεδομένο.

Το πόσο προφανής ήταν αυτή η στρατηγική αρχή φαίνεται και από το ότι μια δεκαετία σχεδόν μετά την αθέτηση αυτής της λογικής, παρά τα δραματικά και τραυματικά γεγονότα που ακολούθησαν τη διάρρηξη της λογικής συνέπειας (1955 στην Πόλη, 1963 στην Κύπρο) και οδήγησαν στις παραμονές έκρηξης ΕλληνοΤουρκικού Πολέμου το 1963-4, εντούτοις το Σχέδιο Acheson των ΗΠΑ για επίλυση του Κυπριακού τότε ακόμη βασιζόταν στην αρχή της Ένωσης, λίγο τροποποιημένης λόγω των λαθών της Ελληνικής πλευράς και της ευθύνης της για την παραμόρφωση της φυσικής τάξης.

Γιατί Σιδηρούς Στρατηγικός Νόμος λέει ότι κάθε λάθος στην ιστορία πληρώνεται: η νέα λύση θα είναι χειρότερη από το προηγούμενο σχέδιο για εκείνο το ασθενέστερο μέρος που ευθύνεται για τη μη επίλυση στην προγενέστερη ευκαιρία.

Παρόλα αυτά, το σχέδιο Acheson εκινείτο ακόμη στον αστερισμό της Ένωσης, έστω με ανταλλάγματα. Και μόνο απλή σύγκριση με τις πραγματικές εξελίξεις έκτοτε φθάνει για να διαβοήσει την εγκληματική προδοσία του Καθεστώτος το 1954 και κατ' εξακολούθηση εν συνεχεία διαρκώς.

Η πολιτική «διεθνοποίησης» του Κυπριακού ήταν βλακώδης και ολέθρια. (Όπως η πολιτική «Ευρωπαϊοποίησης» του οικονομικού προβλήματος της Χώρας είναι τώρα). Η διάλυση της Τριπλής Συμμαχίας ήταν εγκληματική και προδοτική.

Ζωτικό συμφέρον της Ελλάδας είναι ένα ισχυρό ΒαλκανοΜικρασιατικό Πεδίο. Ισχυρή χώρα σε μια ισχυρή διασυνδεδεμένη γειτονιά. Υπό τις κρατούσες συνθήκες αυτό σημαίνει στενότερη συνεργασία και βαθύτατη σύγκλιση με την Τουρκία. Δημιουργική φιλία προς όλες τις χώρες της περιφερειακής ενότητας. Και οξύς στρατηγικός συντονισμός προς τις ΗΠΑ και το Παγκόσμιο Σύστημα. Ισχυρή περιφερειακή αρχιτεκτονική και ένταξη στο

οικουμενικό μονοπολικό πεδίο είναι απόλυτες αντικειμενικές προτεραιότητες για την Ελλάδα, για την αυθεντική Ελλάδα του πολιτισμού, της χώρας και του λαού.

Με τη συγκρότηση ισχυρής περιφερειακής ενότητας, τίθενται στη σωστή τους βάση και ορθολογικές σχέσεις με Γερμανία και Ρωσία. Καλές και δημιουργικές, αλλά από θέση ισχύος του οικείου περιφερειακού πεδίου και προς ξένους γεωπολιτικούς χώρους. Χωριστά και αγαπημένα είναι η μεγάλη αρχή διαχρονικού κύρους των σχέσεων του Βαλκανομικρασιατικού πεδίου προς τους Βόρειους πόλους ισχύος Γερμανία και Ρωσία.

Όταν η ασκούμενη εξωτερική πολιτική μιας χώρας ευρίσκεται συστηματικά σε κατάφωρη αντίφαση προς την αντικειμενική στρατηγική της γεωπολιτικής της ταυτότητας, τότε κάτι ύποπτο συμβαίνει.

Από το 1954 η χώρα ασκεί εξωτερική πολιτική που είναι αντιπεριφερειακή και αντιπαγκόσμια. Στον δε αντιτουρκισμό και αντιαμερικανισμό συνδουλίζει όλο το φάσμα του πολιτικού κατεστημένου με την παραπλανητική του πολυχρωμία. Με καμία επίσης γειτονική χώρα δεν τα έχει η Ελλάδα καλά. Αντιθέτως δρα ως εγκάθετος δυνάμεων που έχουν συμφέρον την αδυναμία του ΒαλκανοΜικρασιατικού Πεδίου.

Και τώρα στο ζουμί του βραστού.

Τι κάνει το Καθεστώς να παραγνωρίζει το προφανές;

Επαναλαμβάνω: το προφανές ύψιστο συμφέρον της Χώρας είναι ισχυρή Ελλάδα σε μια ισχυρή αρχιτεκτονική του περιφερειακού χώρου, του πολυδύναμου ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου, και με ισχυρό συντονισμό προς το παγκόσμιο μονοπολικό σύστημα.

Το προφανές συμφέρον, υπό τις συνθήκες που δημιουργήσαν η κατάρρευση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, η Μικρασιατική Καταστροφή και η ανάδυση της νέας Τουρκίας, αποτελούσε το Στρατηγικό Δόγμα της Ελλάδας από το 1930 έως το 1954.

Γιατί το Καθεστώς άλλαξε το Δόγμα στις αρχές της δεκαετίας του 1950-60;

Το νέο Δόγμα του Καθεστώτος συνδέθηκε προς τον Ευρωπαϊσμό Ευρωπαϊκών Δυνάμεων. Έχει έναν θετικό και δυο αρνητικούς άξονες.

Θετικά, το Καθεστώς προσκολλήθηκε φουνταμενταλιστικά στην ιδεολογία και την πρακτική της ενδυνάμωσης ενός συλλογικού ευρωπαϊκού ρόλου στις παγκόσμιες εξελίξεις.

Αρνητικά, αυτό εσήμαινε, **πρώτον ότι η Ελλάδα δρα ως φορέας Ευρωπαϊσμού και Ευρωπαϊστικών συμφερόντων στο περιφερειακό πεδίο της.**

Και δεύτερον, ότι η Ελλάδα αντενεργεί, όσον το δυνατόν, προς τη λογική της Νέας Παγκόσμιας γεωπολιτικής και οικονομικής Τάξης, όπως αυτή εκφράστηκε με την ηγεμονία των ΗΠΑ επί της Δύσης μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και με την Αμερικανική Παγκόσμια Ηγεμονία μετά την κατάρρευση του Διπολισμού και τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης.

Αποτέλεσμα του νέου Δόγματος ήταν

(1) η δουλική προσαρμογή στις απαιτήσεις και ονειρώξεις της «Ευρώπης»,

(2) η αντιπαλότητα προς την Τουρκία («προαιώνιος εχθρός»),

(3) η ένταση ή δυσαρμονία στις σχέσεις προς όλες τις γειτονικές χώρες

και (4) η λεκτική και εμπράγματα κριτική των πολιτικών των ΗΠΑ και η καλλιέργεια συστημικού Αντιαμερικανισμού.

Συνέπεια του νέου Δόγματος ήταν η παντελής στρατηγική εξουθένωση της Ελλάδας, ισοδύναμη προς βαριά στρατιωτική ήττα. **Στρατηγικά είμαστε τώρα πια σαν χώρα σε χειρότερη θέση από εκείνη που καταντήσαμε μετά τη στρατιωτική συντριβή του 1897.**

Το Στρατηγικό Δόγμα του Καθεστώτος είναι ολέθριο για τα εθνικά συμφέροντα. Και αυτό συμβαίνει αναγκαία, επειδή το Στρατηγικό Δόγμα του Καθεστώτος είναι ακριβώς αντιφατικό προς την αντικειμενική Γεωστρατηγική του χώρου μας.

Επανερχομαι λοιπόν στην αποκαλυπτική ουσία του ζητήματος: γιατί το Καθεστώς επέλεξε την καταστροφική για την Ελλάδα στρατηγική του Ευρωπαϊσμού με τα συνεπακόλουθά της;

Το σωστό ερώτημα εμπεριέχει την ορθή απάντηση.

Το Καθεστώς υιοθέτησε το λάθος για τη χώρα γιατί αυτό αποτελούσε τη μόνη εγγύηση της δικής του επιβίωσης.

Το Καθεστώς δεν έκανε λάθος διαλέγοντας λάθος στρατηγικό Δόγμα: ήταν υπαρκτικό γι' αυτό ζήτημα η δεδομένη επιλογή.

Και ιδού γιατί.

Η παλαιά τάξη πραγμάτων της Ευρωπαϊκής κυριαρχίας στον Κόσμο παρήλθε ανεπιστρεπτί με τον Μεγάλο Πόλεμο. Το κέντρο βάρους του οικουμενικού άξονα μετατοπίστηκε και διχάστηκε σε δυο εστίες για μερικές δεκαετίες, πριν αποκατασταθεί τελικά σε μια ευσταθή ισορροπία. Το ελλειψοειδές έγινε τελικά σφαίρα το 1990.

Ήδη από το 1945 ανακατατάξεις στο παγκόσμιο σύστημα επέβαλαν νέες εσωτερικές δομές στις χώρες. Ένα μείζον φαινόμενο ήταν

η διάλυση της αποικιοκρατίας μέσω της οποίας η Ευρώπη κρατούσε την ηγεμονική θέση της στον Κόσμο. Με την έκρηξη του Μεγάλου Ψυχρού Πολέμου ευθύς μετά το τέλος του Μεγάλου Θερμού αυξήθηκε η διαρκής πίεση για απελευθέρωση των εσωτερικών συστημάτων στις χώρες που περιήλθαν υπό την Αμερικανική σφαίρα επιρροής.

Στην περίπτωση της Ελλάδας η Αμερική πήρε άμεσα τα μέτρα του Καθεστώτος της χώρας λόγω της εμπλοκής της στον Εμφύλιο και της βοήθειας Marshall. Η γνώμη που σχημάτισε απηχούσε την πραγματική κατάσταση: ένα ανίκανο και διεφθαρμένο ολιγαρχικό καθεστώς με απόλυτη ολοκληρωτική ενότητα και φεουδαρχικές-πελατειακές δομές ενός αναποτελεσματικού Κράτους. Έτσι, όταν το 1953 το Καθεστώς εξέτεινε χείρα επαιτείας προς τις ΗΠΑ, η Αμερική του την έκοψε. Με αυτόν τον τρόπο, αυξάνοντας την πίεση προς το Καθεστώς, βοηθιέται η εσωτερική ροπή αναδόμησης.

Το Καθεστώς κατάλαβε ότι οι μέρες του ήταν μετρημένες. Με τις Συνθήκες του 1953 και 1954 για την Τριπλή Συμμαχία Ελλάδας-Τουρκίας-Γιουγκοσλαβίας, η πίεση στο Καθεστώς γινόταν ασφυκτική: προσετίθετο στην οικονομική η γεωστρατηγική εξουδετέρωσή του. Τα πραγματικά συμφέροντα της χώρας θα αναλάμβαναν την διακυβέρνηση εξοστρακίζοντας το ολιγαρχικό Καθεστώς.

Και γι' αυτό το Καθεστώς πρόδωσε τη Χώρα. Επέλεξε να επιβιώσει αυτό καταστρέφοντας την Ελλάδα.

Ο ανίκανος και αδύναμος για να σωθεί σε ένα ανταγωνιστικό περιβάλλον προσκολλάται στις αντιδραστικές δυνάμεις προς το Άνυσμα της Ιστορίας. Στις Δυνάμεις δηλαδή που χάνουν από τη φορά των εξελίξεων και προσπαθούν να αγκιστρωθούν στα «κεκτημένα» προνόμια του παρελθόντος ενώ ο ρους της ιστορίας συνεχίζει ακάθεκτος να σπεύδει προς το οικείο «τέλος» του.

Και έτσι γεννήθηκε η καταγέλαστη, προδοτική θολούρα του «**Ανήκομε στη Δύση**».

Προδοτική γιατί δεν ανήκουμε πουθενά παρά μόνο στον εαυτό μας, στην τρισπόστατη ταυτότητα πολιτισμικού Ελληνισμού, γεωπολιτικού χώρου και λαϊκής ψυχής.

Καταγέλαστη, γιατί φυσικά βρισκόμαστε στη γειτονιά της καθ' ημάς Ανατολής παρά το Αιγαίο, και όχι στα κράτη του Βορρά παρά τον Ρήνο, στο μεγαλοδύναμο ΒαλκανοΜικρασιατικό γεωπολιτικό πεδίο, και όχι στον ανολοκληρώσιμο Ευρωπαϊκό χώρο.

Και *θολούρα*, γιατί με Δύση το Καθεστώς εννοούσε Ευρωπαϊστική Ευρώπη και όχι την νέα και πραγματική Δύση, την Αμερική, όπως η όλη του πολιτεία από το 1953 μέχρι σήμερα περίτρανα αποδεικνύει. Άλλωστε ο παγκόσμιος ηγεμών δεν είναι ηγέτης καμμιάς περιφέρειας, αλλά σταθεροποιητής του όλου οικουμενικού οργανισμού. Ο γήινος αξονικός μεσημβρινός περνάει τώρα από την Νέα Υόρκη και την Ουάσιγκτον.

Οι Ευρωπαϊκές πρώην Μεγάλες Δυνάμεις που χάνουν στον παγκόσμιο ανταγωνισμό χρησιμοποίησαν τη στρατηγική ανάγκη ενότητας της Δυτικής Ευρώπης κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου για να οικοδομήσουν μια γελοία ιδεοληψία «Ενωμένης πολιτικά οικονομικά στρατιωτικά Ευρώπης» και μια εξίσου γελοία γραφειοκρατία στις Βρυξέλες, στο Στρασβούργο δε μια πασαρέλα «δημοκρατικής νομιμοποίησης».

Με την κατάργηση της διπολικής διαίρεσης της Ευρώπης και την ενοποίηση της Γερμανίας, η ιστορία της Ευρωπαϊκής Ηπείρου, στο τελικό στάδιο συμμόρφωσής της προς τις παγκόσμιες εξελίξεις, αλλάζει ριζικά και διαγράφεται ως εξής.

Μερικές χώρες μπορούν να το αντιμετωπίσουν επιτυχώς αυτό το στάδιο αναγκαίας προσαρμογής. Είναι οι χώρες που πάνε καλά στον παγκόσμιο ανταγωνισμό και γι' αυτό είναι προοδευτικές στην

παρούσα ιστορική φάση, δηλαδή κινούνται με το Άνυσμα της Ιστορίας. Ηγετικό ευρωπαϊκό ρόλο σε αυτήν την κατεύθυνση ανέλαβε η Γερμανία, μετά την ενοποίησή της.

Οι χώρες αντιθέτως που αδυνατούν να προσαρμοστούν και χάνουν στον παγκόσμιο καταμερισμό υπό ένα έντονα ανταγωνιστικό περιβάλλον, είναι οι πραγματικά **αντιδραστικές και αναχρονιστικές δυνάμεις: προσπαθούν να συγκρατήσουν την αδυσώπητη λειτουργία του Ανύσματος της Ιστορίας**. Κύρια μεταξύ αυτών είναι η κατερχόμενη την κλίμακα ισχύος από το 1815 Γαλλία. Αυτές χρησιμοποιούν την **ιδεοληψία και τους μηχανισμούς του Ευρωπαϊσμού για να καλύψουν και να προστατεύσουν την αδυναμία τους**.

Και γι' αυτό το Καθεστώς της Χώρας μας από εκεί που όμνυε στο όνομα της Γερμανίας, τώρα στρέφεται εναντίον της. Επαναλαμβάνει τώρα την ίδια κίνηση που έκανε το 1953-4, τότε κατά των ΗΠΑ. Είναι συνεπές στην αρχή της συντήρησής του. Αποτυχημένο το ίδιο πάει κάθε φορά με το πιο αποτυχημένο Ευρωπαϊκό κέντρο. **Παράσιτο έχει συνηθίσει να είναι στον Λαό μας, παράσιτο θέλει να είναι και στην Γερμανία**. Να βοηθήσει και Γαλλία και Βρυξελλιάρηδες να «συγκρατήσουν», δηλαδή να αρμέξουν, την Γερμανία. **Την Γερμανία που υπερήφανα κοιτάζει πια τους μεγάλους ορίζοντες του μέλλοντος και τις αχανείς αγορές των ανερχόμενων περιφερειών του παγκόσμιου συστήματος, αντί να καταναλώνεται στην εσωστρέφεια της «Ευρωπαϊκής» παρακμής και αδυναμίας**.

Και μόνη του «ιδεολογία» πια του Καθεστώτος είναι ο Ευρωπαϊσμός. Μια γελοία και επαίσχυντη ιδεοληψία. Όλα τα άλλα είναι φούμαρα, τα περί Ρωσσίας, Κίνας και δεν συμμαζεύεται. Οι υπερόριες δυνάμεις ούτε θέλουν ούτε μπορούν να παρέμβουν αποτελεσματικά στο περιφερειακό πεδίο μας. Το μόνο που δυνατόν να κάνουν είναι να

χρησιμοποιούν για δικούς τους λόγους την διασπαστική για το πεδίο μας ευκαιρία που παρέχει η πολιτισμική, γεωπολιτική και οργανική ανωμαλία του Καθεστώτος της χώρας.

Σε ένα μονοπολικό οικουμενικό σύστημα μία και μόνη Δύναμη έχει ζωτικά διαπεριφερειακά συμφέροντα: η ηγεμονική Δύναμη του παγκόσμιου πεδίου. Οι άλλες, δεύτερες και τρίτες και εικοστές, βασικά περιορίζονται στα του οίκου τους και της γειτονιάς τους. Για αυτό έχει κρίσιμη σημασία η φυσική περιφέρεια κάθε χώρας. Το οικείο γεωπολιτικό της πεδίο.

Η νέα Κυβέρνηση του Καθεστώτος κάνει τώρα αυτό που έκανε ο Καραμανλής το 1974: γίνεται δουλικά της Γαλλίας και του Ευρωπαϊσμού. Τότε σε αντίδραση προς τις ΗΠΑ, τώρα προς την Γερμανία. Ολέθρια για την χώρα τότε, ολέθρια και τώρα.

Και να πως εξηγείται αβίαστα ο οικονομικός παραλογισμός της εμμονής στο Ευρώ με κάθε κόστος ιδρώτα και ταπείνωσης, με κάθε θυσία ευημερίας και αξιοπρέπειας, αντί παντός αντιτίμου αυτοαχρήστευσης και εξευτελισμού. Το θέμα δεν είναι οικονομικό, αλλά στρατηγικό κι υπαρξιακό. Το Ευρώ είναι ουσιώδες εργαλείο Ευρωπαϊσμού. Και ο Ευρωπαϊσμός είναι το πιστεύω και η επένδυση του Καθεστώτος, η πολιτισμική, γεωπολιτική και οικονομική καταστροφή της Ελλάδας.

Αλλά δόξα τω Θεώ η μπογιά του Ευρωπαϊσμού ξεβάφει, και το φτιασίδωμα της Γηραιάς Κυρίας λιώνει, ξερνώντας ασχήμια, υπό την απαστράπτουσα πυρπωλή του ανατέλλοντος αιώνιου Ήλιου του Μέλλοντος.

Οι Καθεστωτικοί μωροί δεν ξέρουν, ή ψυλιάζονται και τρέμουν στα μύχια τους, ότι:

Νόμος ό πάντων βασιλεύς

θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων

*ἄγει δικαίων τὸ βιαιότατον
 ὑπερτάτ᾽ χειρὶ. τεκμαίρομαι
 ἔργοισιν Ἡρακλέος·*

(Πίνδαρος, Fr. 169a, vv.1-5)

Και η μόνη και μόνιμη ευχή του Ελληνισμού είναι εν τέλει ενεργή,
 νυν και αεί και εις τους αιώνες των αιώνων:

τὸ δ' εὖ νικάτω.

12 Μαρτίου 2015